

Raimund Vidrányi
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — anerkendelse
af en sygdom som erhvervssygdom«

Rettens dom (Tredje Afdeling) af 12. juli 1990 447

Sammendrag af dom

1. *Tjenestemænd — social sikring — sikring mod ulykker og erhvervssygdomme — lægeerklæring — ingen adgang til kontradiktion — direkte fremsendelse til tjenestemanden af dokumenter af lægeligt indhold — administrationens pligter — ingen*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 26 og art. 73; ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme, art. 17-23*)
2. *Tjenestemænd — social sikring — sikring mod ulykker og erhvervssygdomme — lægeerklæring — ingen adgang til kontradiktion — ret til forsvar — begrænsninger — høring af tjenestemanden — lægeudvalgets skøn*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 73*)
3. *Tjenestemænd — social sikring — sikring mod ulykker og erhvervssygdomme — lægeerklæring — retslig efterprøvelse — begrænsninger*
(*Tjenestemandsvedtægten, art. 73; ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, art. 28*)

1. Der kan ikke med hjemmel i vedtægtens artikel 26 etableres en fra ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber særskilt kontradiktorisk procedure vedrørende

dokumenter af lægeligt indhold, herunder korrespondancen mellem en tjenestemand og administrationen angående en afgørelse om, at tjenestemandens sygdom ikke kan anerkendes som erhvervssygdom.

Institutionen er ikke ifølge nogen bestemmelse i ordningen forpligtet til direkte at tilstille vedkommende tjenestemand denne korrespondance i dens helhed.

En institution kan desuden ikke kritiseres for ikke direkte ved indsættelse i de personlige akter eller på anden måde at have tilstillet vedkommende tjenestemand de lægelige dokumenter, der er udarbejdet under proceduren i henhold til ordningens artikler 17-23, og hvis særlige karakter af fortrolige dokumenter kan gøre gældende over for ham og over for ansættelsesmyndigheden.

Nævnte procedure har derimod til formål at beskytte den lægelige tavshedspligt og at forene den med tjenstemands rettigheder, idet den indirekte giver tjenstemanden adgang til dokumenter af lægeligt indhold, nemlig via den læge, som tjenestemanden selv har udpeget.

De dokumenter, der omhandler den undersøgelse, administrationen gennemfører i henhold til ordningens artikel 17, stk. 2, skal kun indsættes i den personlige aktmappe, såfremt de heri konstaterede forhold, separat fra den ved ordningen fastlagte procedure, vedrører vedkommende tjenstemands tjensteforhold, idet de omstændigheder, de dokumenterer, ligger til grund for bedømmelsen af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd.

Der findes ikke i ordningen bestemmelser, hvorefter administrationens undersøgelsesrapport direkte kan tilstilles tjenstemanden. Rapporten har nemlig et lægeligt indhold, idet den indeholder konstateringer vedrørende de faktiske omstændigheder i forbindelse med en begi-

venhed, der er indtruffet under arbejdet, omstændigheder, som kan være relevante under en sag om anerkendelse af en arbejdsulykke eller en erhvervs sygdom i ordningens forstand. Imidlertid omfatter »hele lægeerklæringen«, som tjenstemanden kan anmode om at få oversendt til den af ham valgte læge, og som skal tilstilles medlemmer af det af ordningens artikel 23 omhandlede lægeudvalg, undersøgelsesrapporten.

2. Det er lægeudvalget, der afgør, om det er nødvendigt at høre den pågældende tjenestemand og efter omstændighederne i hvilket omfang, navnlig afhængigt af den større eller mindre fuldstændighed af den lægelige dokumentation, der allerede foreligger.

I betragtning af beskaffenheden af udvalgets arbejder, der ikke går ud på at træffe afgørelser mellem parter, efter en kontradiktorisk procedure, er en sådan høring heller ikke påkrævet ifølge principperne om retten til forsvar.

3. Rettens efterprøvelse kan ikke udvides til at omfatte lægeudvalgets rent lægelige afgørelser, der skal anses som definitive, når de er truffet forskriftsmæssigt.

Med en udtalelse om, at en tjenstemands psykiske sygdom må tilskrives hans særlige personlighed og ikke hans arbejdsforhold eller hans overordnede holdning, foreligger der en lægelig vurdering, som kun for så vidt angår begrundelsen kan efterprøves af Retten.

Lægeudvalgets erklæring og den afgørelse fra en institution, der på grundlag af den afslår at anerkende en tjenstemands sygdom som erhvervs sygdom, kan ikke anses for utilstrækkeligt begrundet, når lægeudvalget i erklæringen ikke lægger en urigtig definition af begrebet er-

hvervssygdom til grund, og erklæringen indeholder en rationel beskrivelse af sammenhængen mellem resultaterne af de lægelige undersøgelser som beskrevet i erklæringen og de konklusioner, disse har kunnet give anledning til.

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

12. juli 1990 *

I sag T-154/89,

Raimund Vidrányi, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Luxembourg, ved advokat Blanche Moutrier, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos sidstnævnte, 16, avenue de la Porte-Neuve,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent J. Griesmar, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 13. januar 1989, hvorved sagsøgerens sygdom ikke anerkendtes som erhvervs sygdom,

har

* Processprog: fransk.